

ОРГАНІЗАЦІЯ І МЕТОДИКА АУДИТУ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ

Метою ведення фінансового обліку є узагальнення даних бухгалтерського обліку для складання фінансової звітності. Зрозуміло, що її достовірність залежатиме від правильної організації облікового процесу і точного відображення активів, зобов'язань та власного капіталу, а також доходів, витрат і фінансових результатів суб'єктів господарювання.

Сьогодні спостерігається ситуація, коли інформація, яка відображається у бухгалтерському обліку не відповідає даним фінансової звітності, що пояснюється намаганням управлінського персоналу покращити показники діяльності підприємства з метою підвищення його інвестиційної привабливості та кредитоспроможності для зовнішніх користувачів. Такі дії відбуваються внаслідок того, що користувачів фінансової звітності цікавить інформація фінансово-майнового стану суб'єкта господарювання.

Керівництво, щоб задовольнити інформаційні потреби користувачів прагне підвищити розміру власного капіталу та скорочення своїх довгострокових та поточних зобов'язань.

Враховуючи вищеперелічене, важливою потребою є виконання таких завдань :

- контроль за неправомірним визнанням та неправильним групуванням статей активів, власного капіталу та зобов'язань;

- перевірка за правильністю нарахування амортизації на об'єкти основних засобів згідно з встановленими амортизаційними відрахуваннями та термінами їх корисного використання;

Аспекти, що зазначені вище, достатньо повно та ґрунтовно розглянуто в спеціальній економічній літературі, зокрема, проблеми аудиту фінансової звітності, які нині досліджують В.С. Рудницький, О.А. Петрик, В.Я. Савченко та інші. Всі дослідження зазначених авторів є надзвичайно актуальними і доповнюють один одного.

Основною метою цих тез є дослідження та обґрунтування процесу та методики аудиту фінансової звітності суб'єктів господарювання

різних форм власності та видів діяльності відповідно до вимог Міжнародних стандартів аудиту та Закону України „Про аудиторську діяльність”. Використання одержаних результатів, що дасть можливість забезпечити управлінський апарат необхідною інформацією для прийняття виважених рішень.

Згідно з вимогами П(С)БО 1 „Загальні вимоги до фінансової звітності” фінансова звітність повинна формуватися із дотриманням наступних її якісних характеристик [3] :

- зрозумілість означає, що інформація, надана у фінансових звітах, повинна бути дохідлива та розрахована на однозначне тлумачення її користувачами за умови, що вони мають достатні знання;

- доречність означає, що фінансова звітність повинна містити лише доречну інформацію, яка впливає на прийняття рішень, дає змогу оцінити минулі, теперішні і майбутні події, підтвердити та скорегувати їхні оцінки, зроблені у минулому.

- достовірність означає, що фінансова звітність повинна бути достовірною, не містити помилок та перекручень, які здатні вплинути на прийняття рішення користувачів звітності;

- зіставність, означає, що звітність повинна забезпечувати можливість порівнювати звіти за різні періоди та різних підприємств.

У вітчизняній літературі процес аудиту фінансової звітності в організаційному плані поділяється на такі етапи : планування; вивчення; оцінювання; встановлення достовірності; звітування [2].

На етапі планування розробляється загальна стратегія і тактика аудиту фінансової звітності та обліку, визначаються строки і обсяги аудиторської перевірки. На другому етапі здійснюється попередній огляд та оцінка стану бухгалтерського обліку та фінансової звітності замовника аудиту. На етапі оцінювання збирається якомога більше інформації про об’єкт дослідження з метою її аналізу та оцінки для формування об’єктивної думки. Етап встановлення достовірності ґрунтується на підтвердженні попередньо здійсненої оцінки про достовірність відображення у системі рахунків та звітності інформації про активи, зобов’язання, власний капітал, доходи, витрати і фінансові результати. Заключний етап звітування – це коли аудитор висловлює свою думку про фінансову звітність, оформлюючи аудиторський висновок.

На сучасному етапі розвитку економіки та складності нормативно-правової бази зростає ризик прийняття помилкових рішень.

Підтвердження достовірності фінансової звітності аудитром має надзвичайне значення для прийняття користувачами ефективних рішень. Запропоновані в тезах процес та методика аудиту фінансової звітності підприємств надасть можливість звести до мінімуму властивий аудиторський ризик та ризик невиявлення.

1. Закон України „ Про аудиторську діяльність” від 14.09.2006р. № 140-V. АУ „Статус”, 2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 „Загальні вимоги до фінансової звітності”, затверджене наказом Міністерства фінансів України від 31.12.99р. № 87. 3. Гончарук Я.А., Рудницький В.С. Аудит : Навч. посібник. – Львів : Світ, 2002. – 296с.

О. Малєєва

Науковий керівник – канд. екон. наук, З.О. Коваль

ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДИЧНИХ ПРИЙОМІВ ДЛЯ ДОСЛІДЖЕННЯ ЗВ'ЯЗКІВ З КЛІЄНТАМИ

Кожне підприємство намагається налагодити свою збутову та комунікативну політику, а отже і зв'язки зі своїми клієнтами, забезпечуючи доставку товарів споживачеві у потрібний час з мінімальними витратами. Але так працювати вдається не завжди і далеко не всім виробникам. Тож збут товару позначається на результатах діяльності підприємства. Отже, для забезпечення ефективної збутової політики, потрібно враховувати, що витрати товароруку за структурою формуються з опрацювання замовлень, адміністративних витрат, упаковки товарів, отримання і відвантаження товарів, підтримки товарно-матеріальних запасів, складування, транспортування товарів. Методи розповсюдження та збуту товару є одним з елементів комплексу маркетингу.

Сукупність підприємств або окремих осіб, які беруть на себе право власності на конкретний товар чи послугу на їх шляху від виробника до споживача або допомагають комусь оволодіти цим правом, називаються каналом розподілу. Вибір каналу розподілу – одне з найважливіших, але до того ж найважчих рішень, які має прийняти керівництво підприємства, враховуючи вибір споживчого ринку та зв'язків з клієнтами.